

Arrest

nr. 152 683 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Aan de heer (...) , onderdaan van Russische Federatie
wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te
begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 18.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot doodslag, feit waarvoor hij op 02.03.2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar; omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens, feit waarvoor hij op 28.02.2008 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de meest recente hem werden betekend op 25.08.2009 en 03.06.2013.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid in het Rijk van mevr. (...) (°(...) 1978 te Aldi, van Belgische nationaliteit), waarmee hij in Rusland op 13.04.2011 in het huwelijk is getreden, en van drie Belgische kinderen waar hij de vader van zou zijn: (...) (°(...)2001 te Aldi), (...) (°(...)2006 te Oostende) en (...) (°(...)2012 te Oostende

Hun aanwezigheid in België geeft betrokkene echter geenszins automatisch recht op verblijf in het Rijk. Een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 werd onontvankelijk verklaard, deze beslissing werd aan betrokkene betekend middels een bijlage 15ter op 05.11.2012. Hoewel zijn gezin sinds 27/01/2014 de Belgische nationaliteit verwierf, heeft betrokkene sindsdien nooit getracht een procedure gezinshereniging op te starten op basis van artikel 40 ter §2 van de wet van 15/12/1980, Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familielevens erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de openbare orde, wordt het opleggen van een inreisverbod in onderhavig geval met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overwegende dat betrokkene, niettegenstaande hij op het moment minderjarige kinderen had, niet heeft nagelaten criminele feiten te plegen.

Betrokkene maakt bovendien niet aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn om zijn gezinsleven in het buitenland verder te zetten. Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en het recidive karakter waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels systematisch met voeten treedt;

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat de het opgelegde inreisverbod geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt dat zijn echtgenote op ieder moment kan beslissen om betrokkene samen met haar kinderen een bezoek te brengen in de Russische Federatie

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gezien het gewelddadige, karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt

Het gewelddadige karakter van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens laattijdigheid van het beroep. Zij stelt dat in casu de beroepstermijn van 15 dagen geldt omdat verzoekende partij op moment van de betekening van de bestreden beslissing reeds vastgehouden werd overeenkomstig artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). De vervaldag was in casu aldus 2 april 2015, terwijl het beroep pas werd ingesteld op 17 april 2015.

2.2. De Raad wijst op de bepalingen van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, die stellen als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.[...]

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast.

Nu de thans bestreden beslissing een beslissing betreft die gepaard gaat met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dringt de vraag zich op of verzoekster beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen dan wel de verkorte beroepstermijn van 15 dagen.

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

Het in casu relevante artikel 74/8, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.”

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over ‘de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis’.”

In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoekende partij op grond van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet is opgenomen in dezelfde akte als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2015. De thans bestreden beslissing betreft een hierop volgende beslissing genomen door verweerder op dezelfde dag waarbij verzoekende partij eveneens een inreisverbod wordt opgelegd. Het betreffende inreisverbod geeft uitdrukkelijk aan gepaard te gaan met de eerder genomen verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet dient zo ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dit een accessorium betreft van deze verwijderingsmaatregel (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat verzoekende partij reeds kennis had gekregen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op het ogenblik dat zij kennis kreeg van het thans betreden inreisverbod, hetgeen impliceert dat zij op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing reeds was vastgehouden overeenkomstig artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat zij zich wel degelijk reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat de verkorte beroepstermijn van 15 dagen gold.

De Raad stelt vast dat de in casu bestreden beslissing verzoekster ter kennis werd gebracht op 18 maart 2015, waarbij de beroepstermijn begon te lopen op de eerstvolgende dag, met name 19 maart 2015. De vervalddag was derhalve donderdag 2 april 2015. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 17 april 2015 ingediende beroep laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting gewezen op de bepalingen van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, en met name het daarin gestelde dat de beroepstermijn wordt teruggebracht tot vijftien dagen indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of die ter beschikking is gesteld van de regering, brengt verzoekende partij geen verweer naar voor. Noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt zij een tegenbewijs aan of een middel waaruit overmacht zou kunnen blijken. Zij stelt slechts zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER